

ВЪЛШЕБНИЯТ КОН

chitanka.info

Преди много години царувал в Персия цар Сабур, който бил прочут както с богатството и щедростта си, така и със своята любов към науката, изкуството и с голямата си мъдрост. В неговия дворец се събирали учени и мъдреци и той с радост слушал техните думи. Всяка година, в началото на пролетта, се устройвали големи тържества. Тогава учените произнасяли подходящи слова, а майсторите от страната и от чужбина показвали пред царя своето изкуство.

И този път имало такава голямо тържество. Сабур седял на престола, построен в средата на един голям площад. На много учени и художници той раздал скъпоценни награди за тяхната работа и вече се готвел да напусне тържеството, когато пред него се появил един стар индиец, който водел със себе си един разкошен оседлан кон. Който погледнел отблизо този кон, би помислил, че е жив — така майсторски бил изработен. Той бил направен от абанос. Индиецът се приближил и казал на царя:

— Господарю, аз наистина се явявам последен да покажа пред тебе делото на моите ръце, но вярвам, че до днес ти още не си виждал нещо подобно...

— Конят е отлично изработен — казал царят, — но ми се струва, че и друг би могъл да направи същото нещо.

— Ще можеш да оцениш стойността на този кон — рекъл индиецът, — когато ти кажа, че на него може да се язди по въздуха. Ако повелиш, господарю, аз мога веднага да направя един опит.

Царят се съгласил и индиецът веднага се метнал на коня.

— Заповядай къде да литна с коня? — казал той.

— Иди до онази планина, която се вижда оттук — отговорил царят. — Дотам има три часа. В подножието на планината ще видиш една палма. Донеси ми едно клонче от нея.

Още не изрекъл царят своите думи, конникът завъртял нещо на врата на коня и начаса се вдигнал във въздуха и полетял със светкавична бързина. За няколко мига конят се изгубил от очите на присъстващите. Всички викали от радост. Индиецът не се забавил дори и четвърт час и отново се показал високо във въздуха, носейки в ръката си палмово клонче. Спуснал се надолу и бурно поздравяван от насъбралия се народ, спрял пред царя и му предал палмата.

Царят бил радостно развълнуван.

— Трябва да ми продадеш този кон, та дори и да ми струва цяла област! — заявил Сабур.

— Татко — прекъснал го неговият син, принц Фирус, — ти още не си опитал дали и друг може така да лети с коня. Ако не може, тази цена би била висока.

— Имаш право, сине — отговорил царят. — Трябва най-напред да опитаме. Бих искал ти да направиш това.

Индиецът бил поласкан от желанието на царя. Той бързо се приближил до принц Фирус да му помогне да се качи на седлото. Принцът се метнал веднага на коня, натиснал копчето, което пускало в движение машинарията, и тозчас полетял към синьото небе. Той все повече и повече се издигал нагоре, така че насъбралият се народ виждал само една черна точка, която след малко изчезнала.

Царят все още гледал нагоре, когато индиецът неочаквано паднал пред краката му.

— Царю честити — извикал той, — надявам се, че няма да хвърлиш върху мене вината, ако на принца се случи някое нещастие. Всички вие бяхте свидетели как бързо той се метна на коня и пусна машинарията в движение. Той не ми даде възможност да му покажа какво трябва да направи, за да може да слезе отново на земята. Ако му се случи нещо, моля те, господарю, недей забравя, че аз съм невинен.

Добрият цар, който дотогава очаквал, че неговият син ще обърне назад коня и ще се върне, се изплашил и разбрал какви лоши последици може да има това летене. Но неговият гняв се изсипал върху индиеца, който напразно се оправдавал. Царят заповядал да го хвърлят в тъмница и заявил на индиеца, че ще плати с живота си, ако на принца се случи някакво нещастие.

Пролетните тържества били прекъснати изведнъж. Сломен и нещастен, цар Сабур се върнал в двореца.

Принц Фирус се издигнал толкова много, че под себе си не можел да различава вече нито планини и долини, нито градове и села. Летял над облаците. Изведнаж си спомнил, че е крайно време да се върне назад. Хванал бурмата на врата на коня и я обърнал на другата страна, но това не помогнало. Конят продължавал да лети във въздуха. Дотогава всичко му изглеждало като шега, но сега принцът започнал да се тревожи. Разбрал, че е направил голяма грешка, като яхнал

прибързано вълшебния кон, без да пита как се управлява. Но все пак младият принц не изгубил самообладание.

— Щом има бурма, която пуска в движение коня и го издига нагоре — помислил си той, — трябва да има и друга такава, която спира по-нататъшното му летене.

И наистина след малко той намерил другата бурма. Обърнал я бързо и конят започнал бавно да се спуска надолу. Конникът отвисоко виждал слънцето, но за жителите на земята то било вече залязло. Принцът не знаел дали под него има земя, море или някой град. Той се поверил спокойно на съдбата.

Най-сетне конят спрял на твърда почва. Съдейки по звездите, било към полунощ. Принцът слязъл от коня и се огледал наоколо. Бързо разбрал, че се намира на покрива на една сграда, която изглеждала като голям дворец. Тогава открил една стълба, която водела към вътрешността и слязъл по нея надолу. Намерил се пред една открената врата и когато внимателно я отворил, видял слаба светлина. Отдясно и отляво в стаята спели няколко арапи с извадени саби. Принцът разбрал къде се намира. Това наистина не било приятно откритие за него. Тези чернокожи принадлежали вероятно към охраната на някоя принцеса, а той се намирал пред нейната спалня. При най-малкия шум стражата можела да се пробуди и да го съсече. Но принц Фирус бил смел младеж. Той забелязал, че от другата страна на стаята, през завесите, прониквала светлина. Веднага съобразил, че там се намира господарката и че най-добре ще бъде, ако отиде при нея и я помоли да го защити. Тихичко принцът минал покрай стражата, вмъкнал се през завесите и се намерил в една малка стая, царски украсена. На пода имало три легла. Двете били ниски, а третото — повисоко. На средното легло принцът видял млада жена, която спокойно спяла. Той се приближил до леглото и я дръпнал за дрехата. Девојката отворила очи и от изненада не могла да продума нищо. Принцът я поздравил учтиво, казал ѝ своето име, разказал ѝ по какъв необикновен начин е пристигнал и я помолил да го защити. Тя спокойно го изслушала и най-сетне му казала:

— Успокой се, драги принце. Аз няма да те упрекна, че си дошъл тука. Какво друго си могъл да направиш? Ти се намиращ в царството Бенгалия, което е известно със своето гостоприемство, също както и

Персия. Тук ще намериш помощ и защита. В това можеш да бъдеш уверен.

През това време се пробудили и придворните дами. Те останали изненадани, като видели непознат човек в стаята. Младата господарка им обяснила как е дошъл чужденецът и наредила да му приготвят една стая.

Нямало по-радостен от Фирус, който бил благодарен на Бога, че неговото приключение завършило така щастливо. Той спал спокойно, докато слънцето се издигнало високо на небето.

Когато се облякъл, явил се пред принцесата. Тогава нашироко ѝ разказал всичките си приключения. Тя треперела от страх, когато младежът ѝ описвал как не знаел да върне коня към земята и как се оставил в ръцете на съдбата. По искреното състрадание, с което принцесата го слушала, младият Фирус разбрал, че тя има добро сърце. И той я обикнал много.

Дворецът, в който се намирали, бил лятно обиталище. Той бил съграден от бенгалския цар недалеч от столицата, за да може неговата дъщеря да се чувства спокойна сред природата. Младата девойка казала, че щяла много да се радва, ако принцът посети нейния баща. Но съвсем неочаквано за нея, той отказал на тази покана.

— Принцесо — рекъл принцът, — не мога да изпълня желанието ти, по две причини. Първо, персийският престолонаследник не може да посети бенгалския цар без свита, като някой, който търси приключения, и второ, не бих искал да държа баща си повече в тревога, защото той не знае какво е станало с мене. Ето защо трябва да се върна в родината си, колкото е възможно по-скоро. Тогава ще поискам позволение да посетя бенгалския дворец, но не като непознат човек, а като принц, и се надявам, че ти, хубава принцесо, ще ми направиш тази чест отново да ме посрещнеш.

— Изглежда, че тук не ти харесва — отвърнала принцесата, — щом като толкова бързаш. Съмнявам се дали ще се върнеш пак.

Принцесата нямала право да го обвинява така. На младия принц толкова много се харесвало в летния дворец на бенгалската принцеса, че склонил да остане още малко. Той ѝ разказал за своето отечество, за столицата, за двореца и принцесата пожелала да види всички тези красоти.

Два месеца изминали като два дни. Най-сетне принцът разбрал, че е време да се върне вкъщи. Той съжалявал баща си, който, без съмнение, се тревожел за него. Помолил принцесата да го пусне и ѝ обяснил, че наистина трябва да бърза. По очите на младата принцеса се появили сълзи, защото тя обикнала принца като брат. Тогава младежът казал:

— Ще се върна със свита, която е достойна за мене и за тебе. Разбира се, пътят ще бъде по-дълъг, защото ще пътуваме с обикновени коне. Ако можеш да намеря вълшебни коне и за моята свита, бих се явил веднага пред теб и пред баща ти.

— Ако имахме поне два такива коня — промълвила тя с оборена глава, — щях да те придружа!

— Истина ли, принцесо? Нима искаш да дойдеш с мене? — извикал младият принц, сияейки от радост.

— Бих искала да дойда в твоето отечество, да видя и да се запозная с неговите хубости. Бих се доверила на теб, защото ти си благороден и смел.

Фирус ликувал от радост.

— Принцесо — заявил той, — ако искаш да ме придружиш и ако мислиш, че ще бъдеш щастлива да живееш с мене, ще се осъществи моята най-хубава мечта. Вълшебният кон е достатъчно силен, за да ни носи двамата. Можеш да бъдеш уверена, че баща ми с радост ще те посрещне. Тогава ще проводя пратеници при баща ти, да искам съгласието му да станеш моя жена. Уверен съм, че той няма да се противи на това.

Принцесата се съгласила. И така, те решили да тръгнат тайно на следното утро.

Призори, когато още всички спели дълбоко, те се изкачили на равния покрив на двореца. Принцът обърнал коня към запад, яхнал го, подал ръка на своята годеница и я поканил да седне зад него. И за двамата имало достатъчно място. Младежът обърнал бурмата и конят полетял с такава бързина, че принц Фирус само след три часа видял столицата на Персия, чиито кубета и кули били осветени от слънцето. После обърнал коня и се спуснал в градината на един летен дворец, недалеч от столицата. Тук той въвел своята спътница в една хубава стая и ѝ казал, че ще отиде при баща си. На пазачите на двореца

заповядал да се грижат за принцесата. Тогава се метнал на един кон от царските конюшни и полетял в галоп към столицата.

Хората, които го срещали из пътя, разпознавали своя любим принц и радостно го поздравявали. Така той стигнал до двореца. Тъкмо по това време царят бил на съвет със своите министри. Щом видял своя син, той го прегърнал и се просълзил от радост, защото отдавна бил изгубил всяка надежда, че ще го види отново. Всички в двореца били в жалейка, тъй като смятали, че младият принц е вече мъртъв. Той разказал на баща си всичко, което преживял с вълшебния кон и го помолил да му позволи да се ожени за бенгалската принцеса.

Старият цар бил толкова радостен, че бил готов да изпълни всяко желание на сина си. Той го прегърнал отново, одобрил неговия избор и наредил веднага всички в двореца да свалят черните дрехи. След това отново се върнал в салона, за да посрещне младата принцеса.

С барабани и глашатаи било разгласено надлъж и нашир, че започват големи тържества. Царят си спомнил и за индиеца в затвора и наредил да го повикат. Казал му, че трябва да благодари на Бога, че принцът се е върнал. Казал му още да прибере своя вълшебен кон и да се маха с него, където иска, само да не се мярка вече пред неговите очи.

Докато царят се готвел да посрещне принцесата, своята бъдеща снаха, индиецът узнал от народа в кой дворец е отседнал младият принц. Освен това се научил, че той довел със себе си една хубава млада девойка. Тогава този индиец решил да си отмъсти, загдето два месеца без вина е стоял в затвора. Той веднага отишъл в летния дворец и съобщил на пазачите, че идва от името на царя и по заповед на принц Фирус да вземе бенгалската принцеса и с вълшебния кон да я отведе при царя, който на площада при двореца ѝ готвел тържествено посрещане. Завели го при принцесата. Тя била готова да изпълни желанието на своя принц и на неговия баща. Качила се с индиеца на коня. Той завъртял бурмата и вълшебният кон полетял във висините.

Тъкмо по времето, когато индиецът отлитал с младата принцеса, царят и неговия син дошли с голяма свита. Те били безсилни да уловят индиеца и да освободят принцесата. Младият принц обвинявал себе си, загдето бил толкова непредпазлив и изложил на опасност своята годеница. Отишъл в стаята, в която последния път разговарял с принцесата, и се разплакал като малко дете. Той простил на пазача на

замъка, който паднал пред краката му, защото очаквал, че ще бъде най-строго наказан. Принцът наредил да му донесат дервишки дрехи, но заповядал никому нищо да не казват за това.

Така преоблечен, нещастният годеник отпътувал още същия ден, твърдо решен да не се върне, преди да намери своята годеница.

Магьосникът обаче продължавал да лети с принцесата и едва около пладне се спуснал в една гора, близо до кашмирската столица.

— Ти си моя робиня — казал индиецът на принцесата — и аз мога да правя с тебе каквото пожелаая. Мога да те продам, мога да те убия дори.

— Убий ме — извикала нещастната девойка, — убий ме, проклети разбойнико, но не ме прави робиня.

По едно време тя видяла, че магьосникът е записан нещо около своя кон и се опитала да побегне. Той се спуснал подир нея и щял бързо да я хване, ако в същия миг в гората не се били появили група конници.

— Помощ, помощ! — викала клетата девойка.

Това бил кашмирският султан, който със своята свита се връщал от лов. Изненадал се, като видял как тази девойка тича към него. Индиецът я бил настигнал вече.

— Назад! — извикал султанът. — Какво искаш от тази девойка?

— Тя е моя робиня — отговорил престъпникът. — Робиня, която ми избяга.

— Той ме отвлече! — извикала принцесата. — Не му вярвайте. Аз съм бенгалска принцеса и годеница на персийския престолонаследник.

Това било достатъчно за султана. Той заповядал да хванат магьосника, който треперел. Султанът отстъпил своя кон на принцесата, качил се на друг кон и я отвел в своя дворец, където ѝ дал на разположение много робини. На другия ден я помолил да му разкаже подробно цялото си приключение.

Принцесата се чувствала много щастлива, че била посрещната така приятелски и помолила султана да ѝ даде стража, която да я изпроводи до отечеството на нейния годеник. Но султанът не искал и да чуе такова нещо. На него му харесала хубавата принцеса и той си наумил да се ожени за нея. Той ѝ признал това. Нещастната девойка се

изплашила. Уверявала го, че е обещала вече ръката си на друг, плачела и молела да я пуснат.

Пред двореца забили барабани и глашатаи вече съобщавали за султановата сватба с бенгалската принцеса. Тогава тя толкова се разтревожила, че паднала в безсъзнание. Когато се посъвзела, видяла около себе си придворните. Те ѝ казали, че султанът заповядал да го повикат веднага, щом като тя дойде на себе си. Тогава тази вярна и мъдра девойка направила нещо, което, според нея, можело да я спаси от султана. Престорила се, че е загубила разсъдъка си, и започнала да говори разни безсмислици. Прислугата се уплашила и съобщила на султана тази печална новина. И султанът много се опечалил от всичко това. Той заповядал на робините да се грижат добре за принцесата и постоянно да му съобщават за състоянието на нейното здраве.

Обаче и на другия ден здравето на принцесата не се подобрило. Султанът събрал всичките дворцови лекари и им поверил болната да я лекуват. Но принцесата се преструвала толкова умело, че заблудила и най-способните лекари. Най-сетне те заявили, че нищо не може да ѝ помогне.

Повикали и други най-процуги лекари, но усилията на всички били напразни.

За болестта на принцесата се разчуло надалече. Научил се и младият принц, който пътувал из Индия, преоблечен като дервиш. Той веднага се досетил коя е болната и не се излъгал.

Още същия ден след пристигането си принцът се облякъл в черни дрехи, сложил на главата си голяма чалма, боядисал веждите си бели и си сложил дълга брада. После взел една кутия, пълна с пясък, и сложил една стара книга под ръка. В едната си ръка носел тояга, а в другата — броеница и така тържествено се отправил към двореца на султана.

Там се представил като лекар, който идва от далечна страна, и помолил да го заведат при султана. Пуснали го веднага. Кашмирският султан го завел при един прозорец, откъдето можело да се види болната, която тъкмо сега пеела една тъжна песен и оплаквала своята нещастна съдба. Принцът веднага разбрал, че младата девойка се преструва на луда. Приближил се до султана и обещал да излекува принцесата. Но преди това трябвало да говори с нея насаме. Позволили му и той използвал този случай да се открие на принцесата

кой е. Помолил я да се приготви за път с вълшебния кон. Казал ѝ да се държи на следния ден пред султана така, като че ли здравето ѝ се е подобрило малко. Принцесата се радвала много на тази неочаквана среща. Тя била много щастлива, че вижда своя годеник.

Когато на другия ден, придружен от лъжливия лекар, султанът посетил принцесата и забелязал голямата промяна в нея, той се зарадвал много и заявил, че Фирус е най-способният лекар в света. Принцът използвал доброто настроение на султана, за да узнае къде се намира вълшебният кон. Той бил достатъчно хитър, та не питал веднага за него, а се задоволил да разпита как принцесата е пристигнала в Кашмир, който бил далеч от нейното отечество. Султанът никак не подозирал защо лекарят го пита за това и му разказал най-подробно как се е запознал с принцесата, като му казал, че пазел вълшебния кон в една стая, без да знае, разбира се, как да си служи с него.

— Много добре си направил, господарю — казал мнимият лекар, — че си запазил чудноватия кон! Сега мога да излекувам напълно болната. В нея е преминал злият дух на коня и тя може да бъде съвсем излекувана, ако успеем отново да върнем този зъл дух в коня. Заповядай да занесат чудноватия кон в градината на двореца, а също така да доведат и принцесата. Аз ще се погрижа за останалото. Трябва да приготвя разни благоухания, които са необходими, за да подчиним духа. Тогава твоята годеница веднага ще оздравее. Всичко това вярвам, че ще бъде интересно зрелище за всички придворни и за жителите на твоята столица.

Без да подозира нищо, султанът се съгласил на това. На другия ден вълшебният кон бил изнесен в градината пред двореца, а стражата на султана обградила мястото. Веднага се насъбрало голямо множество и зад редицата войници почерняло от народ. Тогава пристигнал султанът, заобиколен от своята свита, и заел мястото си на стъпалата пред двореца. Довели след това и бенгалската принцеса, която била придружена от своите придворни дами. Тя се приближила до вълшебния кон и внимателно се качила на него. Принцесата била облечена великолепно. И ето, мнимият лекар наредил да се сложат благоуханията в огъня, който бил запален близо до коня. С ръце скръстени на гърдите лекарят обиколил три пъти около коня, шепнейки някакви тайнствени думи. Пушекът все повече и повече се

сгъстявал и скоро принцесата и конят били напълно обвити от гъстия дим. Тогава принцът смъкнал лъжливата си брада, съблякъл черните дрехи, скочил на коня пред своята годеница и притиснал бурмата на врата. Вълшебният кон бързо полетял нагоре и принцът извикал на изненадания султан:

— Кашмирски султане, нека това ти послужи за урок. Знай, че твоята глава не е най-умната и че волята ти не е непреклонна.

Още същия ден спасената двойка пристигнала в столицата на Персия. Принцът се спуснал пред двореца на баща си. Неописуема била радостта на стария цар, който с просълзени очи прегръщал ту сина си, ту своята снаха.

Тържествена сватба била отпразнувана. Пратеници били проводени при бенгалския владетел да му съобщят за сватбата на дъщеря му. Когато той узнал за опасните приключения на своята дъщеря и своя зет, почувствал се много честит, че може да пожелае на персийския престолонаследник и на неговата жена щастлив и дълъг живот.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.